

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

20. juni 1990*

I de forenede sager T-47/89 og T-82/89,

Antonio Marcato, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokat Philippe-François Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Gillen, 13, rue Aldringen,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Joseph Griesmar som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvor der er nedlagt påstand om annullation af listen over de tjenestemænd, som fandtes at have gjort sig mest fortjent til forfremmelse til lønklasse B2 i regnskabsåret 1988,

har

RETTE (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kirschner, og dommerne C. P. Briët og J. Biancarelli,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 29. marts 1990,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagsfremstilling

- 1 Sagsøgeren, som er født den 25. marts 1928, indtrådte i Kommissionens tjeneste den 12. november 1958. Han blev fastansat som tjenestemand med virkning fra den 1. januar 1962 og blev i 1975, efter at være blevet forfremmet flere gange, indplaceret i lønklasse B4 og ansat ved Afdeling B 2 under Kommissionens Generaldirektorat XIX, som er afdelingen for »Regnskaber, Forvaltning og Finansinformation«.
- 2 Bedømmelsen af sagsøgeren for perioden mellem den 1. juli 1985 og den 30. juni 1987, som var udfærdiget af vicekontorchef Lemoine, blev først forelagt ham den 13. april 1988. Han gjorde indsigelse mod bedømmelsen på en række punkter; denne behandles dog stadig hos anden bedømmer.
- 3 Den forfremmelsesprocedure, der ligger til grund for tvisten i den foreliggende sag, foregik i flere etaper, således som det er foreskrevet i de almindelige gennemførelsesbestemmelser om forfremmelsesproceduren inden for stillingsgruppen, som Kommissionen vedtog i 1970 og ændrede i 1971 (herefter benævnt: de almindelige gennemførelsesbestemmelser).
- 4 Den første etape af proceduren består i, at der offentliggøres en liste over de tjenestemænd, som har den nødvendige anciennitet til at kunne forfremmes. Da sagsøgeren siden den 1. oktober 1980 har været fastansat som tjenestemand i lønklasse B3 og derfor havde den nødvendige minimumsanciennitet på to år efter artikel 45 i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt vedtægten), blev han optaget på listen over de tjenestemænd, som kunne forfremmes til lønklasse B2 i regnskabsåret 1988. Denne liste blev offentliggjort den 15. februar 1988.
- 5 Den anden etape består i, at Kommissionens generaldirektorater udarbejder en liste over de tjenestemænd, som foreslås indstillet til forfremmelse. I den foreliggende sag blev denne liste offentliggjort den 16. marts 1988 og indeholdt navnene på fire tjenestemænd i GD XIX; sagsøgerens navn stod dog ikke på listen.

- 6 Da sagsøgeren var blevet bekendt med, at det direktorat, som hans tjenestegren henhørte under, ikke havde indstillet ham til forfremmelse, sendte han den 9. juni 1988 en skrivelse til formanden for forfremmelsesudvalget vedrørende kategori B, Valsesia, hvori han anmodede om, at man på ny gennemgik hans akter. Denne skrivelse blev tilsyneladende ikke besvaret. Ved skrivelse af 30. juni 1988 rettede sagsøgeren herefter henvendelse til generaldirektøren for GD XIX, Morel, og anmodede om at få oplyst de nærmere grunde til, at generaldirektoratet ikke havde indstillet ham til en forfremmelse. Ved en skrivelse af 3. august 1988 besvarede Morel sagsøgerens henvendelse med, at hans fortjenester var blevet bedømt ved to lejligheder, i første omgang i forbindelse med udarbejdelsen af forslagene fra Direktorat C, og i anden omgang ved udfærdigelsen af den endelige liste for GD XIX. Udvælgelsen var ifølge Morels skrivelse foretaget efter en sammenlignende undersøgelse af de relevante kriterier.
- 7 I mellemtiden havde forfremmelsesudvalget for kategori B afholdt to møder den 15. og den 16. juni 1988, hvorunder udvalget gennemgik forfremmelserne til lønklasserne B2 og B4. I mødeprotokollen er det vedrørende sagsøgeren anført, at »udvalget har taget den detaljerede forklaring til efterretning, som GD XIX's repræsentant har afgivet vedrørende Mercatos forhold (sic.). Udvalget må konstatere, at forklaringen ligger på linje med de forklaringer, der er blevet afgivet i de foregående regnskabsår af andre repræsentanter for GD XIX og findes derfor bekræftet. Da de bedømmelser, som er udfærdiget vedrørende Mercato, imidlertid afviger noget indbyrdes, finder udvalget, at Mercatos overordnede bør fastlægge en klar linje vedrørende hans forhold« (jfr. mødeprotokollen, s. 4, svarskriftets bilag 2). Forfremmelsesudvalget udfærdigede forslag til lister over de tjenestemænd, som fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse, men sagsøgerens navn figurerede ikke herpå.
- 8 På grundlag af de nævnte forslag til lister udfærdigede Kommissionens generaldirektør for Personale og Administration og direktøren for Publikationskontoret den 11. juli 1988 i deres egenskab af ansættelsesmyndighed, listen over de tjenestemænd, der fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse til lønklasse B2 i regnskabsåret 1988. Listen blev offentliggjort den 29. juli 1988 i Kommissionens »Bulletin d'information« og indeholdt navnene på to af de fire tjenestemænd, som var indstillet til forfremmelse af GD XIX, men ikke sagsøgerens navn.
- 9 Den 23. september 1988 indgav sagsøgeren en klage til Kommissionen i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2. Han gjorde heri gældende, at Kommissionen havde tilsidesat bestemmelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 2 (kravet om, at enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes) samt artikel 45, stk. 1 (hvorefter

ter der skal foretages en sammenligning af fortjenesterne), og anførte til støtte herfor, dels at der endnu ikke for hans vedkommende var udfærdiget nogen bedømmelse for perioden mellem den 1. juli 1985 og den 30. juni 1987, dels at Morels skrivelse til ham af 3. august 1988 måtte forstås sådan, at Kommissionen havde afslået at gøre ham bekendt med den fulde ordlyd af begrundelsen for afgørelsen om ikke at optage ham på listen over de tjenestemænd, GD XIX havde indstillet til forfremmelse. Som følge heraf rejste han i klagen krav »om annullation af listen, offentliggjort den 29. juli 1988, over de tjenestemænd, som fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse, og om en fuldstændig ændring af forfremmelsesprocedurerne for 1988«.

- 10 Da sagsøgeren imidlertid ikke var sikker på, at hans klage ville blive realitetsbehandlet, og desuden mente at have grundlag for at rejse krav om en analog anvendelse af Domstolens praksis vedrørende afgørelser, som er truffet af en udvælgelseskomité (jfr. domme af 14. juli 1972 og 15. marts 1973, Marcato mod Kommissionen, sagerne 44/71 og 37/72, Sml. 1972, s. 105, og Sml. 1973, s. 361) anlagde sagsøgeren straks sag ved Domstolen uden først at afvente afgørelsen af klagen (sag T-47/89).
- 11 Listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse B2, blev offentliggjort den 31. oktober 1988. På listen var kun opført én tjenestemand fra GD XIX, som ikke var sagsøgeren.
- 12 Da Kommissionen endnu ikke den 16. april 1989 havde truffet nogen afgørelse vedrørende Marcatos klage, rejste han på denne dato yderligere søgsmål for Domstolen, som blev registreret på Domstolens Justitskontor den 10. april 1989 (sag T-82/89). I stævningen anførte sagsøgeren, at han ikke hævdede den første sag, men fandt, der måtte antages at være givet et stiltiende afslag på hans klage, hvorfor han rejste det andet søgsmål for at sikre sig fuld beskyttelse af sine rettigheder.
- 13 Den 7. april 1989 traf Kommissionen en udtrykkelig afgørelse vedrørende sagsøgerens klage i form af en afvisning, som blev meddelt sagsøgeren den 25. april 1989. Heri anførte Kommissionen, at den omtvistede bedømmelse var blevet meddelt sagsøgeren den 13. april 1988, og at sagsøgeren ikke havde godtgjort sin påstand om, at vedtægtens artikel 25 og 45 var blevet tilsidesat.

Retsforhandlingernes forløb

- 14 Under den første sag har Marcato nedlagt påstand om annullation af listen over de tjenestemænd, der fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse til lønklasse B2 i regnskabsåret 1988. Under sagen har sagsøgeren endvidere, »for så vidt det er nødvendigt«, anfægtet Morels skrivelse af 3. august 1988, som ifølge sagsøgeren indeholdt et afslag på at give ham en nærmere forklaring på, at han ikke var blevet optaget på listen. Sagsøgeren har fremsat to anbringender til støtte for annullationssøgsmålet, nemlig at der foreligger en tilsidesættelse dels af vedtægtens artikel 25, stk. 2 (manglende begrundelse), dels af vedtægtens artikel 45, stk. 1 (vedtægtsstridig undladelse af at foretage en sammenligning af fortjenesterne, idet den sidste bedømmelse af sagsøgeren endnu ikke var udfærdiget).
- 15 Kommissionen har påstået annullationssøgsmålet afvist med den begrundelse, at det er rejst i strid med vedtægtens artikel 91, stk. 2, da et direkte søgsmål i denne sag ikke kan tages under realitetspåkendelse. Dette bestrides af sagsøgeren.
- 16 Ved kendelse af 24. februar 1989 har Domstolen (Fjerde Afdeling) besluttet at behandle sagens formalitet og realitet samtidig. Skriftvekslingen ved Domstolen er herefter forløbet som vanligt.
- 17 Under det andet søgsmål har sagsøgeren også nedlagt påstand om annullation af listen over de tjenestemænd, der fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse til lønklasse B2 i regnskabsåret 1988. Med dette andet søgsmål anfægter sagsøgeren dog tillige Morels skrivelse af 3. august 1988, »for så vidt det er nødvendigt«. Det andet søgsmål støttes på de samme anbringender og argumenter som det første søgsmål, nemlig at der er handlet i strid med vedtægtens artikel 25, stk. 2, og artikel 45, stk. 1.
- 18 Også dette andet søgsmål har Kommissionen påstået afvist under henvisning til procesreglementets artikel 91 uden at afgive svarskrift vedrørende realiteten. Sagsøgeren har påstået formalitetsindsigelsen forkastet.

- 19 Ved kendelse af 15. november 1989 har Domstolen henvist de to sager til Retten i Første Instans i medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans. Ved to kendelser af 6. december 1989 har Retten (Femte Afdeling) forenet de to sager med henblik på den mundtlige forhandling og dommen samt besluttet, at to dokumenter, som Kommissionen har fremlagt, skal udtages af sagens akter.
- 20 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at imødekomme Kommissionens begæring om, at der tages stilling til formalitetsindsigelsen, før realiteten behandles. Retten har opfordret Kommissionen til at besvare to spørgsmål. Under retsmødet den 29. marts 1990 er der afgivet indlæg af sagsøgeren ved advokat Vandersanden, Bruxelles, og af Kommissionen. Som svar på de af Retten stillede spørgsmål har Kommissionens repræsentant under den mundtlige forhandling fremlagt den ændrede affattelse af Kommissionens beslutning af 21. december 1970 om de førnævnte almindelige gennemførelsesbestemmelser. Heraf fremgår, at kun personer, som er opført på listen over de tjenestemænd, der findes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse (inden for stillingsgruppen), kan forfremmes inden for samme regnskabsår. Kommissionens repræsentant har bekræftet, at Kommissionen hidtil uden undtagelse har fulgt denne regel, for så vidt angår tjenestemænd i lønklasserne B, C og D.
- 21 Da der ikke er udpeget nogen generaladvokat i de to sager, har formanden erklæret den mundtlige forhandling om formalitetsindsigelsen for tilendebragt med afslutningen af retsmødet.
- 22 I sag T-47/89 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:
- a) sagen antages til realitetsbehandling;
 - b) listen over de tjenestemænd, som fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse til lønklasse B2 (herunder tjenestemænd i den videnskabelige og tekniske tjenestegruppe) annulleres (dvs. den liste fra regnskabsåret 1988, som er offentliggjort i »Meddelelser fra Administrationen« nr. 565 af 29. juli 1988 (s. 9 ff.), da den er udfærdiget i strid med vedtægtens artikel 25 (navnlig stk. 2) og artikel 45, stk. 1;
 - c) sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Retten efterprøver af egen drift, om sagen skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger;
- b) sagen afvises uden videre prøvelse;
- c) subsidiært: Kommissionen frifindes;
- d) afgørelsen vedrørende sagens omkostninger træffes i overensstemmelse hermed.

I sag T-82/89 har sagsøgeren nedlagt ganske de samme påstande som i sag T-47/89.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) sagen afvises;
- b) afgørelsen vedrørende sagens omkostninger træffes i overensstemmelse hermed.

Vedrørende Kommissionens formalitetsindsigelse har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- a) Kommissionens formalitetsindsigelse forkastes og Retten fremmer sagen til realitetspåkendelse;
- b) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formalitetsspørgsmålet i sag T-47/89

- 23 Til støtte for sin afvisningspåstand i henhold til procesreglementets artikel 91 har Kommissionen for det første gjort gældende, at en sag ifølge Domstolens faste praksis ikke kan realitetspåkendes, medmindre der er indgivet en forudgående

klage. Herfra gælder kun to undtagelser, nemlig når der er rejst krav om annullation enten af en afgørelse, truffet af en udvælgelseskomité, eller af en bedømmelse. Selv om det imidlertid antages, at Domstolens praksis på dette område kan anvendes på den foreliggende sag, er det Kommissionens opfattelse, at sagsøgeren, som rent faktisk klagede administrativt, burde have afventet ansættelsesmyndighedens afgørelse vedrørende klagen. Efter Domstolens praksis betragtes en sag anlagt på et tidspunkt, da der endnu ikke er truffet nogen afgørelse vedrørende klagen, nemlig under alle omstændigheder for at være anlagt for tidligt og afvises derfor.

- 24 I svarskriftet har Kommissionen fremført en ny afvisningsindsigelse. Den henviser i den forbindelse til Domstolens dom af 14. februar 1989, Bossi mod Kommissionen (sag 346/87, Sml. s. 303), hvori Domstolen fastslog, at en liste over de tjenestemænd, som findes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse, blot er en forberedende retsakt, hvis lovlighed kun kan anfægtes under en sag anlagt til prøvelse af den afgørelse, hvorved forfremmelsesproceduren afsluttes. Der er her efter Kommissionens opfattelse tale om en ufravigelig procesforudsætning, som gør det berettiget at anvende procesreglementets artikel 92. Da sagsøgeren ikke indgav nogen klage vedrørende listen over de tjenestemænd, som blev forfremmet til lønklasse B2, er listen blevet endelig i forhold til ham, hvorfor den foreliggende sag bør afvises. Hvis sagsøgeren havde klaget, havde han i tide kunnet sikre sig den fornødne beskyttelse af sine rettigheder og varetage sine interesser. Ifølge Kommissionen bør principperne i Bossi-dommen finde tilsvarende anvendelse i den konkrete sag, selv om den blev anlagt nogle måneder før dommens afsigelse. Selv om dommen er udtryk for et omslag i Domstolens praksis, må Retten antages at være forpligtet til at tage hensyn til den seneste praksis på området. Tillige må det i hvert fald betegnes som selvmodsigende, såfremt den ændrede praksis skal have gyldighed for Bossi, men ikke for Marcato.
- 25 Vedrørende den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden er bundet af den omhandlede liste med hensyn til de forfremmelser, der foretages inden for regnskabsåret, anfører Kommissionen, at selv forberedende retsakter, der er bindende for administrationen, såsom udtalelser fra et integrationsudvalg eller et invaliditetsudvalg, ikke efter Domstolens praksis kan forelægges denne til selvstændig afgørelse.
- 26 Med henvisning til dommen i Bossi-sagen har Kommissionen endelig i duplikken udtrykt tvivl om, hvorvidt sagsøgeren har nogen interesse i at rejse krav om annullation af listen over de tjenestemænd, der fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse, når han ikke rettidigt anfægtede listen over de forfremmede tjenestemænd, som dermed blev endelig i forhold til ham.

- 27 Sagsøgeren har gjort gældende, at hans søgsmål bør tages under realitetspåkendelse, da de afgørelser, der træffes af et forfremmelsesudvalg, kan sidestilles med en udvælgelseskomité's afgørelser. Det var følgelig ikke nødvendigt at klage forudgående.
- 28 Vedrørende Bossi-dommens retsvirkninger anfører sagsøgeren, at Kommissionen med sin formalitetsindsigelse må antages at have udtømt de argumenter, den kan anføre til støtte for sagens afvisning. Kommissionen undlod imidlertid at gøre gældende, at listen måtte betragtes som en forberedende retsakt. Sammenlignet med dommen af 12. oktober 1978, Ditterich mod Kommissionen (86/77, Sml. s. 1855) — hvori Domstolen, så vidt sagsøgeren fortolker dommen, tog en sag, anlagt til prøvelse af en liste over tjenestemænd, der var indstillet til forfremmelse, under realitetsbehandling — udgør Bossi-dommen et omslag i Domstolens praksis. Sagsøgeren finder det under disse omstændigheder tvivlsomt, om principperne i Bossi-dommen, som hævdet af Kommissionen, kan betragtes og påberåbes som en ufravigelig procesforudsætning. Efter sagsøgerens opfattelse må afvisningspåstanden støttes på de regler om realitetspåkendelse, der gjaldt på tidspunktet for sagens anlæg.
- 29 Da ansættelsesmyndigheden er bundet af listen over de tjenestemænd, der fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse, udgør listen efter sagsøgerens opfattelse alene en forberedende retsakt i forhold til de tjenestemænd, der var optaget på listen, men som ikke blev forfremmet. For tjenestemænd, der ikke var optaget på listen, ville en anvendelse af principperne i Bossi-dommen derimod indebære en krænkelse af deres rettigheder, da de i så fald måtte vente med at gøre deres krav gældende over for administrationen — respektivt under et efterfølgende søgsmål — indtil listen over de forfremmede tjenestemænd var blevet offentliggjort. Hermed ville der opstå en begrænsning af deres muligheder for at få den trufne afgørelse ændret.
- 30 Efter de foreliggende faktiske og retlige omstændigheder findes det mest hensigtsmæssigt først at afklare, hvilken retsakt fra Kommissionen søgsmålet reelt vedrører. Sagsøgeren har herom anført, at han tillige, »for så vidt det er nødvendigt«, anfægter Morels skrivelse af 3. august 1988. Denne skrivelse vedrører imidlertid udelukkende de forslag til forfremmelser, som var udfærdiget af GD XIX, og som sagsøgeren ikke har anfægtet. Sagsøgeren har udelukkende nedlagt påstand om annullation af en liste, som blev udfærdiget på et senere tidspunkt, og som ikke er omtalt i skrivelserne. Følgelig udgør Morel's skrivelse ikke nogen retsakt, som anfægtes under sagen, men udelukkende en faktisk omstændighed, sagsøgeren påberåber sig til støtte for et af sine anbringender, nemlig anbringendet om, at vedtægtens artikel 25, stk. 2, er tilsidesat. Søgsmålet må herefter antages udelukkende at være rettet mod listen over de tjenestemænd, som fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse til lønklasse B2 i regnskabsåret 1988.

- 31 Hvad angår sagsøgerens argument om, at det ikke var nødvendigt at klage først, da de afgørelser, som træffes af et forfremmelsesudvalg, kan sidestilles med en udvælgelseskomité's afgørelser, må det for det første konstateres, at det ikke var forfremmelsesudvalget, men ansættelsesmyndigheden, som udfærdigede den anfægtede liste. Det fremgår af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 11. juli 1988, at ansættelsesmyndigheden, inden den udfærdigede den i sagen anfægtede liste, gennemgik dels forslaget til den liste, som var opstillet af forfremmelsesudvalget, dels udvalgets mødeprotokol og de disponible budgetmidler (se svarskriftets bilag 3). Den omhandlede retsakt var således udstedt af ansættelsesmyndigheden selv, hvorfor listen ikke kan sidestilles med en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité.
- 32 Såfremt det antages, at den anfægtede liste, som hævdet af sagsøgeren, udgjorde en for ham negativ retsakt, måtte der fra hans side kræves en klage herover til ansættelsesmyndigheden efter vedtægtens artikler 90 og 91. Ifølge Domstolens faste praksis er det en betingelse for at anlægge sag vedrørende en retsakt fra ansættelsesmyndigheden, som er negativ for den pågældende, at der først er indgivet en administrativ klage, som er blevet udtrykkeligt eller stiltiende afvist. Såfremt der anlægges sag, før den administrative procedure er afsluttet, må sagen derfor afvises i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, som værende anlagt for tidligt (jfr. herom f. eks. kendelse af 23. september 1986, Du Besset mod Rådet, sag 130/86, Sml. s. 2619, jfr. s. 2621).
- 33 I den foreliggende sag klagede sagsøgeren ganske vist til Kommissionen, men anlagde sag ved Domstolen, før klagen var blevet afvist ved en udtrykkelig eller stiltiende afgørelse. Administrationen havde derfor endnu ikke på tidspunktet for sagens anlæg afsluttet sin behandling af den anfægtede retsakt. Selv om det altså antages, at den anfægtede liste er et negativt forhold i relation til sagsøgeren, findes sagen at burde afvises.
- 34 Antages det derimod, som hævdet af Kommissionen, at listen ikke er et negativt forhold i relation til de tjenestemænd, som kunne forfremmes, men ikke blev optaget på listen, må sagen også afvises alene af den grund, at akten ikke indeholder noget klagepunkt.
- 35 Sagen må derfor i det hele afvises, uden at det er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens øvrige formalitetsindsigelser, eller til, om den anfægtede liste udgør en akt, der indeholder et klagepunkt.

Formalitetsspørgsmålet i sag T-82/89

- 36 Også denne sag har Kommissionen påstået sagen afvist i henhold til procesreglementets artikel 91. Kommissionen har herved henvist til dommen i Bossi-sagen, som den finder i overensstemmelse med Domstolens faste praksis på området (jfr. dom af 7. april 1965, Weighardt mod EKSF-Kommissionen, 11/64, Sml. 1965-1968, s. 55; kendelse af 24. maj 1988, Santarelli mod Kommissionen, sagerne 78/87 og 220/87, Sml. s. 2699, jfr. s. 2703). Sagsøgte har fremført de samme argumenter som i sag T-47/89 til støtte for, at sagen bør afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger. Sagsøgeren undlod nemlig at klage med henblik på annullation af listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse B2, hvorfor sagsøgeren er afskåret fra nu at protestere mod listen.
- 37 Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at han i denne sag helt og holdent har fulgt den foreskrevne administrative procedure. Han gentager i den forbindelse sin argumentation om, at listen over de tjenestemænd, der fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse, er en for ham negativ akt. Han anfører videre, at Kommissionen med sin formalitetsindsigelse i sag T-47/89 allerede har udtømt de argumenter, den kan gøre gældende til støtte for sagens afvisning. Bossi-dommen repræsenterer et omslag i Domstolens praksis, som dog ikke indebærer, at sagen kan afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger. Endelig vil det i væsentlig grad begrænse mulighederne for at foretage en »korrektion« til gunst for de tjenestemænd, som ikke er optaget på en forfremmelsesliste, såfremt principperne i Bossi-dommen generelt anvendes på forfremmelsesprocedurerne.
- 38 Da den administrative procedure forud for denne sag var afsluttet, før sagen blev anlagt, bør afgørelsen vedrørende Kommissionens formalitetsindsigelse træffes samtidig med realitetspådømmelsen.

Sagens omkostninger i sag T-47/89

- 39 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som ifølge artikel 11, stk. 3, i førnævnte rådsafgørelse af 24. oktober 1988 finder tilsvarende anvendelse i sager for Retten, tilpligtes den part, der taber sagen, til at afholde sagens

omkostninger. Ifølge samme procesreglements artikel 70 afholder institutionerne dog selv omkostningerne i de sager, som er anlagt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Sag T-47/89 afvises.
- 2) I denne sag betaler hver part sine omkostninger.
- 3) I sag T-82/89 træffes afgørelsen vedrørende sagsøgtes formalitetsindsigelse samtidig med realitetspådømmelsen.

Kirschner

Briët

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juni 1990.

H. Jung
Justitssekretær

H. Kirschner
Formand for Femte Afdeling